

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ BEST SELLER

ΧΙΡΟ ΑΡΙΚΑΟΥΑ
Το Χρονικό
ενός Πολυταξιδεμένου
Γάτου

μυθιστόρημα

Μερικές φορές χρειάζεται
να διανύσεις πολλά χιλιόμετρα για να
ανακαλύψεις ότι αυτό που έψαχνες
ήταν μπροστά στα μάτια σου.

7Η ΧΙΛΙΑΔΑ

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

1

Κόσκε, ένας σύζυγος χωρίς γυναίκα

Χ^{ΑΘΗΚΑΜΕ.}

Έτσι άρχιζε το μείλ.

Ήταν του Σατόρου Μιγιαουάκι, ενός παιδικού φίλου του Κόσκε που είχε μετακομίσει μακριά όταν πήγαιναν δημοτικό. Άλλαζε συχνά κατοικία έκτοτε, αλλά δεν είχαν χάσει επαφή, και ακόμα και τώρα, που ήταν και οι δυο τριαντάρηδες πια, παρέμεναν φίλοι.

Με συγχωρείς που σου το λέω τόσο ξαφνικά, αλλά μήπως μπορείς να πάρεις το γατί μου;

Ήταν το πολύτιμο γατί του, «αναπόδραστες περιστάσεις» δεν του επέτρεπαν να το κρατήσει άλλο, και έψαχνε κάποιον να το φροντίσει.

Ποιες ήταν οι αναπόδραστες περιστάσεις δεν έλεγε.

Επισύναπτε δύο φωτογραφίες. Ένα γατί με δύο ραβδώσεις στο μέτωπο που σχημάτιζαν το ιδεόγραμμα *χάτσι* – το οχτώ.

«Ποπό!» ήταν η αντίδραση του Κόσκε. «Το γατί είναι ολόιδιο ο Χάτσι».

Το γατί της φωτογραφίας έμοιαζε καταπληκτικά με το γατί που είχαν βρει ο Σατόρου και ο Κόσκε μια μέρα πριν από πολλά χρόνια.

Πέρασε στη δεύτερη φωτογραφία, ένα κοντινό πλάνο της ουράς του γατιού. Μια καμπυλωτή ουρά που έμοιαζε να σχηματίζει τον αριθμό εφτά.

Δεν λένε πως οι γάτες με καμπυλωτή ουρά φέρνουν καλοτυχία; σκέφτηκε ο Κόσκε.

Προσπάθησε να θυμηθεί ποιος του το είχε πει αυτό. Αναστέναξε, καθώς συνειδητοποίησε ότι του το είχε πει η γυναίκα του, που είχε πάει να μείνει με τους γονείς της για λίγο καιρό. Ο Κόσκε δεν είχε ιδέα πότε θα επέστρεφε. Είχε αρχίσει να διαισθάνεται ότι μπορεί να μην επέστρεφε ποτέ.

Του πέρασε απ' το μυαλό η γελοία σκέψη ότι, αν είχαν μια τέτοια γάτα, ίσως να ήταν αλλιώς τα πράγματα.

Με μια γάτα στο σπίτι, με μια γάτα με τσιγκελωτή ουρά να ξετρυπώνει θραύσματα ευτυχίας, ίσως και να μπορούσαν να ζήσουν μια πιο απλή, πιο αθώα ζωή. Έστω και χωρίς παιδιά.

Ένας φίλος μου ζήτησε να πάρω το γατί του, τι λες; της έγραψε στο μείλ ο Κόσκε, κι η γυναίκα του απάντησε: *Κάνε ό,τι θες. Κάπως ψυχρή απάντηση,* σκέφτηκε, αλλά μια που δεν του είχε απαντήσει ούτε σ' ένα μείλ από τότε που είχε φύγει, χάρηκε που έλαβε επιτέλους κάτι από κείνη.

Άρχισε ν' αναρωτιέται μήπως η γυναίκα του, που λάτρευε τις γάτες, γύριζε πίσω αν έπαιρνε ένα γατί στο σπίτι. Ίσως αν της έλεγε ότι το είχε υιοθετήσει αλλά δεν ήξερε πώς να το

φροντίσει και την παρακαλούσε να τον βοηθήσει, ίσως να γύριζε πίσω μόνο και μόνο από συμπόνια για κείνο.

Όχι. Ο μπαμπάς σιχαίνεται τις γάτες, οπότε δεν γίνεται. Κατάλαβε μόνος του τη σπασμωδική αντίδρασή του. Ανησυχούσε, ως συνήθως, για τη γνώμη του πατέρα του.

Αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που τον βαρέθηκε η γυναίκα του. Ο Κόσκε είχε αναλάβει την επιχείρηση τώρα και δεν υπήρχε λόγος να τον απασχολεί τι γνώμη θα είχε ο πατέρας του για το ένα και το άλλο. Κι όμως τον απασχολούσε.

Έτσι, εν μέρει ως αντίδραση απέναντι στον πατέρα του, συμπεριέλαβε το όνομά του -Κόσκε Σαγουάντα- στους υποψήφιους που ήταν πρόθυμοι να πάρουν σπίτι τους το γατί του παιδικού του φίλου.

Ο Σατόρου Μιγιαουάκι δεν έχασε χρόνο. Στο ρεπό της επόμενης εβδομάδας έσπευσε να πάρει το ασημί βαν του και να επισκεφτεί τον Κόσκε μαζί με τον πολυαγαπημένο του γάτο.

Όταν άκουσε μια μηχανή αυτοκινήτου έξω απ' το μαγαζί του, ο Κόσκε βγήκε και είδε τον Σατόρου να σταματάει στο πάρκιγκ του καταστήματος.

«Κόσκε! Χρόνια και ζαμάνια!»

Ο Σατόρου σήκωσε τα χέρια απ' το τιμόνι και τον χαιρέτησε απ' το ανοιχτό παράθυρο του οδηγού.

«Άντε, πάρκαρε επιτέλους» τον παρότρυνε ο Κόσκε. Ήταν ενθουσιασμένος που έβλεπε τον Σατόρου. Δεν είχε αλλάξει καθόλου από τότε που ήταν παιδιά.

«Έπρεπε να παρκάρεις τελευταίος στη σειρά. Είναι πιο εύκολο».

Υπήρχαν τρεις θέσεις στάθμευσης για πελάτες μπροστά απ' το μαγαζί, αλλά ο Σατόρου είχε στριμώξει το βαν σε ένα σημείο πολύ μακριά απ' την είσοδο, εκεί όπου μια αποθηκούλα και στοίβες από κούτες δυσκόλευαν το πάρκινγκ.

«Α, ναι;» είπε ο Σατόρου, ξύνοντας το κεφάλι του καθώς έβγαινε απ' το αυτοκίνητο. «Δεν ήθελα να πιάσω τη θέση κανενός πελάτη. Τέλος πάντων, τώρα πάρακα». Πήρε το κλουβί απ' το πίσω κάθισμα.

«Αυτός είναι ο Νάνα;»

«Ναι. Σου έστειλα φωτογραφία για να δεις την ουρά του, που μοιάζει να σχηματίζει το εφτά. Φοβερό όνομα, δεν συμφωνείς;»

«Δεν ξέρω αν θα το έλεγα φοβερό... Όλο περίεργα ονόματα διαλέγεις... Όπως το “Χάτσι”».

Ο Κόσκε τούς οδήγησε στο καθιστικό και προσπάθησε να δει το μούτρο του Νάνα, αλλά ο γάτος έβγαλε ένα γκρινιάρικο γρύλισμα και γύρισε απ' την άλλη. Όταν ο Κόσκε προσπάθησε να δει μέσα απ' το κλουβί, το μόνο που μπόρεσε να διακρίνει ήταν η μαύρη καμπυλωτή ουρά και ο άσπρος πισινός.

«Τι έπαθες, Νάνα; Νάνα-τσαν*...;»

Ο Σατόρου προσπάθησε να καλοπιάσει τον Νάνα, αλλά στο τέλος τα παράτησε.

«Να τον συγχωρείς. Πρέπει να 'ναι απ' το άγχος του

---

* Chan: Επίθημα που χρησιμοποιείται όταν ο ομιλητής απευθύνεται σε άτομα μικρότερης ηλικίας, συνήθως συγγενείς, ή και σε κατοικίδια, για να δηλώσει το μικρό και χαριτωμένο.

που βρίσκεται σε ξένο σπίτι. Δώσ' του λίγο χρόνο και είμαι σίγουρος ότι θα βρει τα πατήματά του...»

Άφησαν την πόρτα του κλουβιού ανοιχτή και κάθισαν μαζί στον καναπέ για να θυμηθούν τα παλιά.

«Οδηγείς, επομένως όχι αλκοόλ. Τι θα ήθελες να πιεις; Καφέ; Τσάι;»

Ο Κόσκε έφτιαξε δυο κούπες καφέ. Ο Σατόρου πήρε τη δική του προσεκτικά και ρώτησε αρκετά αθώα: «Είναι εδώ η γυναίκα σου σήμερα;».

Ο Κόσκε σκόπευε να αποφύγει το θέμα αλλά, ύστερα από μια αμήχανη σιωπή, δεν κατάφερε να βρει μια πειστική δικαιολογία.

«Γύρισε στο πατρικό της».

«Οχ...»

Δεν είναι εύκολο να περιγράψω την έκφραση του Σατόρου. Ήταν μια έκφραση που έλεγε: *Με συγχωρείς, δεν είχα καταλάβει ότι ήταν ευαίσθητο θέμα.*

«Είναι σωστό να πάρεις μια τέτοια απόφαση μόνος σου; Δεν θα τσακωθείτε όταν γυρίσει πίσω;»

«Της αρέσουν οι γάτες. Μάλιστα, αν πάρω μια γάτα, μπορεί να είναι δέλεαρ για να γυρίσει πίσω».

«Ναι, αλλά δεν αρέσει σε όλους τους ανθρώπους ο ίδιος τύπος γάτας».

«Της προώθησα τις φωτογραφίες του Νάνα και ρώτησα τη γνώμη της, κι εκείνη μου είπε να κάνω ό,τι θέλω».

«Δεν ακούγεται σαν να συμφωνεί κι η ίδια».

«Είναι η μόνη φορά από τότε που έφυγε που απάντησε σε κάποιο απ' τα ιμέιλ μου».

Αν πάρω μια γάτα, μπορεί να είναι δέλεαρ για να γυρί-

σει πίσω – ο Κόσκε το είχε πει αστειευόμενος, αλλά στην πραγματικότητα ήλπιζε να βγει αληθινός.

«Δεν είναι απ’ τις γυναίκες που θα πέταγαν ένα γατί στον δρόμο. Κι αν δεν γυρίσει ποτέ κοντά μου, θα το φροντίσω μόνος μου. Σε κάθε περίπτωση, δεν βλέπω να υπάρχει κάποιο πρόβλημα».

«Κατάλαβα» είπε ο Σατόρου υποχωρώντας. Τώρα ήταν σειρά του Κόσκε να κάνει ερωτήσεις.

«Πες μου όμως, γιατί δεν μπορείς να το κρατήσεις πια;»

«Ε, να...»

Ο Σατόρου χαμογέλασε αινιγματικά και έξυσε τα αραιά μαλλιά στο κεφάλι του.

«Προέκυψε κάτι και δεν μπορούμε να ζήσουμε άλλο μαζί».

Τώρα όλα έμπαιναν στη θέση τους. Ο Κόσκε είχε καταλάβει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τον Σατόρου, όταν παρότι είχε κανονικό οχτάωρο, είχε προσφερθεί να έρθει να τον δει στο δικό του ρεπό, που ήταν μεσοβδόμαδα.

«Έγιναν περικοπές στη δουλειά σου;»

«Όχι ακριβώς – σε κάθε περίπτωση, απλώς δεν μπορούμε πια να ζήσουμε μαζί».

Ο Κόσκε δεν επέμεινε, μια που ο Σατόρου έδειχνε απρόθυμος να το συζητήσει.

«Τέλος πάντων, πρέπει να βρω ένα σπίτι για τον Νάνα, και γι’ αυτό ρώτησα μερικούς φίλους».

«Κατάλαβα. Δεν θα ’ναι εύκολο για σένα».

Αυτό έκανε τον Κόσκε να θέλει να πάρει το γατί ακόμα περισσότερο. Από καλοσύνη. Εξάλλου θα το έκανε για τον Σατόρου.

«Αλλά για πες μου για σένα. Είσαι καλά; Εννοώ, τα σχέδια σου για το μέλλον και όλα τα υπόλοιπα...»

«Σ' ευχαριστώ για το ενδιαφέρον. Αν βρω σπίτι για τον Νάνα, θα είμαι μια χαρά».

Ο Κόσκε διαισθάνθηκε ότι δεν έπρεπε να τον πιέσει περαιτέρω. Αντιστάθηκε στον πειρασμό να συμπληρώσει την ατάκα: «Αν μπορώ να κάνω κάτι, να μου το πεις».

«Ξέρεις, όταν είδα τη φωτογραφία, έπαθα πλάκα. Ο Νάνα είναι φτυστός ο Χάτσι».

«Κι ακόμα περισσότερο όταν τον δεις από κοντά».

Ο Σατόρου έριξε μια ματιά προς το κλουβί που ήταν ακουμπισμένο στο πάτωμα, αλλά ο Νάνα δεν φαινόταν να έχει σκοπό να δείξει το μούτρο του.

«Όταν τον πρωτοείδα, έμεινα κι εγώ κατάπληκτος. Για μια στιγμή νόμισα ότι ήταν ο Χάτσι».

Αυτό, ασφαλώς, ήταν αδύνατο, παρ' όλα αυτά η ανάμνηση του προκάλεσε θλίψη. «Τι απέγινε ο Χάτσι;» ρώτησε ο Κόσκε.

«Πέθανε όταν πήγαινα λύκειο. Με ειδοποίησε ο καινούριος του κύριος, μου είπε ότι ήταν τροχαίο».

Ακόμα και τώρα, πρέπει να ήταν οδυνηρή ανάμνηση για τον Σατόρου.

«Καλοσύνη τους που σε ενημέρωσαν πάντως».

Τουλάχιστον οι δύο άντρες, που αγαπούσαν κι οι δυο εκείνο το γατί, μπορούσαν να θρηνήσουν μαζί. Ο Σατόρου πρέπει να είχε κλάψει πολλές φορές μόνος του από τότε.

«Με συγχωρείς, με παίρνει από κάτω όλο και πιο πολύ από την ώρα που ήρθα» είπε ο Σατόρου.

«Μη ζητάς συγγνώμη, βλάκα».

Ο Κόσκε έκανε ότi πάει να του ρίξει μπουνιά κι ο Σατόρου έσκυψε παιχνιδιάρικα για να την αποφύγει.

«Ο καιρός περνάει χωρίς να το καταλάβεις» είπε ο Σατόρου. «Μου φαίνεται σαν χτες που βρήκαμε τον Χάτσι. Θυμάσαι;»

«Αν θυμάμαι; Ξεχνιούνται αυτά;» Ο Κόσκε χαμογέλασε, κι ο Σατόρου γέλασε αμήχανα.

ΛΙΓΑ ΜΕΤΡΑ ΜΑΚΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ Σαγουάντα, σε μια μικρή ανηφόρα, βρισκόταν ένα συγκρότημα κατοικιών. Πριν από τριάντα χρόνια θεωρούνταν ανερχόμενη περιοχή, με σειρές από μονοκατοικίες που έμοιαζαν βγαλμένες από περιοδικά, και με μοδάτα συγκροτήματα πολυτελών κατοικιών.

Η οικογένεια του Σατόρου έμενε σ' ένα άνετο διαμέρισμα στην περιοχή. Ο Σατόρου και οι γονείς του, οι τρεις τους.

Ο Σατόρου και ο Κόσκε είχαν αρχίσει να πηγαίνουν στο ίδιο κολυμβητήριο στη δευτέρα δημοτικού. Ο Κόσκε υπέφερε από μικρός από δερματικές αλλεργίες, κι η μητέρα του, πεπεισμένη ότi η κολύμβηση θα σκληραγωγούσε το δέρμα του, τον ανάγκασε να γραφτεί. Ο Σατόρου πήγαινε για διαφορετικό λόγο. Ήταν τόσο γρήγορος στο κολύμπι, που διάφοροι έλεγαν ότi τα δάχτυλά του ενώνονταν με μεμβράνη, σαν της πάπιας, κι οι δάσκαλοι στο σχολείο του είχαν προτείνει να μάθει να κολυμπάει σωστά.

Μια ζωή πλακατζής, ότiν είχαν ελεύθερη κολύμβηση, ο Σατόρου παρίστανε τη σαλαμάνδρα και σερνόταν στον

πάτο της πισίνας μέχρι που, εντελώς αναπάντεχα, τινάζοταν πάνω και ξάφνιαζε τους άλλους μαθητές. «Μα τι είσαι εσύ, κάπα;» είχε ρωτήσει εκνευρισμένος ο προπονητής, και το παρατσούκλι «Κάπα» –που ήταν ένα μυθικό πλάσμα του νερού– του έμεινε.

Ανάλογα με τη διάθεσή του, ο προπονητής, τότε τον έλεγε Κάπα και τότε Πάπια.

Όταν όμως ξεκίνησαν τα μαθήματα, ο Σατόρου μπήκε στο προχωρημένο τμήμα για παιδιά που κολυμπούσαν γρήγορα, ενώ ο Κόσκε στο κανονικό τμήμα, που περιλάμβανε όλα τα παιδιά, σαν αυτόν, που υπέφεραν από αλλεργίες.

Παρά τις πλάκες με το «Κάπα» και την Πάπια, όταν ο Σατόρου κολυμπούσε με ταχύτητα στη διαδρομή του έδειχνε πολύ κουλ. Ο Κόσκε κι ο Σατόρου ήταν καλοί φίλοι, αλλά κάτι τέτοιες στιγμές ο Κόσκε έβρισκε τον Σατόρου κάπως εκνευριστικό. *Μακάρι να ήμουν σαν αυτόν, σκεφτόταν ζηλόφθονα.*

Αλλά μια μέρα που είδε τον Σατόρου να κάνει καραγκιοζιλίκια, να βουτάει και να κοπανάει το μέτωπό του στον πάτο, έπαψε να τον ζηλεύει.

Ήταν αρχές καλοκαιριού, και πήγαιναν στο κολυμβητήριο εδώ και δύο χρόνια. Συναντιόντουσαν πάντα στην αρχή της ανηφόρας κάτω απ' το οικιστικό συγκρότημα για να πάνε στο κολυμβητήριο μαζί, κι εκείνη την ημέρα είχε φτάσει πρώτος ο Κόσκε. Έτσι, ήταν αυτός που βρήκε την κούτα.

Ένα χαρτόκουτο ήταν αφημένο κάτω απ' την πινακίδα με τον χάρτη του οικιστικού συγκροτήματος. Μέσα από

την κούτα έβγαινε ένα νιαούρισμα. Διστακτικά, ο Κόσκε την άνοιξε και είδε δύο άσπρες μπαλίτσες από αφράτη γούνα, με μερικά τигρέ μπαλώματα εδώ κι εκεί.

Έμεινε να τις κοιτάζει αμίλητος. *Τι απροσάτευτα απαλά πλασματάκια!* σκέφτηκε. Ήταν τόσο μικροκαμωμένα που δίσταζε ακόμα και να τ' αγγίξει...

«Ποπό! Γιατί!»

Πάνω από τον ώμο του, άκουσε την ενθουσιώδη φωνή του Σατόρου.

«Τι έγινε;» είπε σκύβοντας δίπλα στον Κόσκε.

«Κάποιος τα άφησε εδώ».

«Τι γλύκα που είναι!»

Τα δυο αγόρια έμειναν αμίλητα και χάιδεψαν δειλά τις χνουδωτές γούνες για μερικά λεπτά, ώσπου μίλησε ο Σατόρου.

Το Χρονικό ενός Πολυταξιδεμένου Γάτου

Ένας αδέσποτος γάτος ζει σε ένα πάρκιγκ στο σύγχρονο Τόκιο. Για τίποτα στον κόσμο δεν θα αντάλασσε την ελευθερία του με την άνεση ενός διαμερίσματος. Την ημέρα, όμως, που τον χτυπά ένα αυτοκίνητο καταφεύγει στη βοήθεια του νεαρού Σατόρου, που τον φροντίζει, του προσφέρει τη ζεστασιά ενός σπιτικού και του δίνει το όνομα Νάνα.

Πέντε χρόνια αργότερα ο Σατόρου ξεκινά ένα ταξίδι με το βαν του, σχεδιάζοντας να επισκεφτεί τρεις παλιούς παιδικούς του φίλους. Στο πλευρό του βρίσκεται ο Νάνα, που είναι χαρούμενος γι' αυτή την εμπειρία παρόλο που δεν γνωρίζει τον πραγματικό σκοπό του ταξιδιού· ο Σατόρου δεν θέλει να του τον αποκαλύψει.

Με φόντο την εναλλαγή των εποχών στην Ιαπωνία, η ιστορία του Νάνα χαρτογραφεί τα συναισθήματα που προκαλούν οι αναπάντεχες λοξοδρομήσεις της ζωής, εξυμνώντας την αξία της φιλίας και της συντροφικότητας.

Ένα αλληγορικό μυθιστόρημα που έχει συγκινήσει εκατομμύρια αναγνώστες σε ολόκληρο τον κόσμο δείχνει πώς μπορούν να αλλάξουν τη ζωή μας οι πράξεις αγάπης, μεγάλες αλλά και μικρές.

